

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

94/765 Algem

UITSPRAAK

in het geding tussen: F. S., te S. (Costa Rica), appellant,

en

het bestuur van de BV voor de Koopvaardij, gedaagde.

I. ONSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Bij brief van 8 oktober 1992 - die in kopie aan deze uitspraak is gehecht - is vanwege gedaagde aan appellant kennis gegeven van het besluit om appellant met ingang van 1 januari 1993 niet meer verplicht verzekerd te achten ingevolge de Werkloosheidswet (WW), Ziektewet (ZW), Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) en Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW), voorts van het besluit om appellant met ingang van 1 januari 1993 toe te laten tot de vrijwillige verzekering ingevolge de WW en WAO.

Het beroep van appellant tegen dat besluit is door de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage bij uitspraak van 26 november 1993 ongegrond verklaard.

Appellant is van die uitspraak in hoger beroep gekomen, hetwelk strekt tot vernietiging van die uitspraak en van dat besluit, onder bepaling dat appellant ook met ingang van 1 januari 1993 verplicht verzekerd was te achten ingevolge de WW, ZW, WAO en AAW.

Vragen van 30 december 1994 van de zijde van de Raad zijn door gedaagde beantwoord bij brief van 24 februari 1995 (met bijlagen), nog aangevuld bij schrijven van 21 november 1996.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad van 4 december 1996, waar voor appellant is opgetreden mr. P.C.W. Meerbach, advocaat te Utrecht, en voor gedaagde mr. F.W.M. K., werkzaam bij GAK Nederland BV.

II. MOTIVERING

De Raad gaat uit van de feiten die door de rechtbank - in rubriek 3 van de aangevallen uitspraak - in aanmerking zijn gekomen.

Tussen partijen is in geschil - waartoe de Raad zich zal beperken - of appellant met ingang van 1 januari 1993 verplicht verzekerd was te achten ingevolge de WW, ZW, WAO en AAW. Nationaalrechtelijk bezien is dit naar 's Raads oordeel niet het geval geweest. In dit verband is van betekenis dat appellant ten tijde hier van belang niet in Nederland heeft gewoond, in aanmerking genomen dat hij Nederland reeds in januari 1977 heeft verlaten en zich met zijn Costaricaanse echtgenote aanvankelijk in Spanje heeft gevestigd, vervolgens vanaf december 1982 in Costa Rica. Appellant keerde tussen zijn reizen als scheepskok aan boord van een van de zeeschepen van BV Bureau Wijsmuller Scheepvaart-, Transport- en Zeesleepvaartmaatschappij te IJmuiden kennelijk steeds terug naar de echtelijke woning in

Costa Rica. Naar evengenoemde omstandigheden beoordeeld moet appellant naar 's Raads mening geacht worden ten tijde hier van belang in Costa Rica te hebben gewoond en met name ook niet aan boord van bedoelde zeeschepen.

Voorts kan naar 's Raads oordeel niet worden gesproken van een in Nederland vervulde dienstbetrekking nu daarvan in geval van arbeid aan boord van buiten Nederland opererende schepen geen sprake is. Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de WW, ZW en WAO zou appellant derhalve slechts als werknemer kunnen worden beschouwd, indien hij in Nederland woont en zijn werkgever eveneens in Nederland woont of gevestigd is. Appellant voldoet echter niet aan de eis van in Nederland wonen, als bovenoverwogen.

Ingevolge artikel 2 van het op grond van artikel 3, derde en vierde lid, van evengenoemde wetten gegeven Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden werknemersverzekeringen van 23 augustus 1989, Stb. 402, wordt als werknemer in de zin van de werknemersverzekeringen beschouwd de Nederlander die in dienst van een in Nederland wonende of gevestigde werkgever, deel uitmaakt van de bemanning van een zeevaartuig en woont aan boord van dat vaartuig. Aan laatstgenoemde eis voldoet appellant niet, als bovenoverwogen.

Ten slotte voldoet appellant niet aan de vereisten van artikel 4, eerste lid, van de AAW, omdat hij noch ingezetene is, noch binnen het Rijk in dienstbetrekking arbeid verricht, als bovenoverwogen. Evenmin voldoet appellant aan de eisen als vervat in artikel 4 van het - ingevolge artikel 4, tweede lid van de AAW gegeven - Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen van 3 mei 1989, Stb. 164, welke bepaling analoog is aan bovengenoemd artikel 2 van het besluit van 23 augustus 1989, Stb. 402.

Vervolgens rijst de vraag of het in de beschouwing betrekken van EG-Verordening nr. 1408/71 (de Vo.) in een geval als het onderhavige tot een andere uitkomst leidt. Ook die vraag beantwoordt de Raad ontkennend. Aangenomen dat appellant onder de personele werkingssfeer van de Vo. valt, dient de vraag te worden beantwoord of titel II van genoemde Vo. van toepassing is in gevallen als het onderhavige. Deze titel II gaat ervan uit dat degenen op wie deze Vo. van toepassing is, slechts aan de wetgeving van één enkele lidstaat onderworpen zijn, welke wetgeving overeenkomstig de bepalingen van deze titel wordt vastgesteld, derhalve in een situatie waarin aanknopingspunten aanwezig zijn met de wetgevingen van verschillende lidstaten. Van zodanige situatie is hier geen sprake, aangezien van een conflict tussen de Nederlandse wetgeving en de wetgeving van enige andere lidstaat in wezen niet kan worden gesproken. Mitsdien is titel II van de Vo. naar 's Raads oordeel in een geval als het onderhavige van geen betekenis te achten.

Op grond van het bovenstaande komt de aangevallen uitspraak, zij het op andere gronden, voor bevestiging in aanmerking.

Er zijn geen termen om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

24 februari 1997